

HİKÂYE

Lütfen Çocukları Öldürmeyiniz

URMUŞLAR, vurmüşlar.» Kimseyi dinlediği yok, ekmeğ parası ne, biliyor artık ve gazeteleri çiğneyerek bağıyor. Birincisi bunu duyunca telâşını belirtmemek için, sanki önceden duyduğu haber üzerinde, şimdi sadece tecessüs ediyor olduğunu bastıra bastıra anlatmayı yüklediği bir tavırla — AMA NİÇİN? — diyor, öğrenmek istediğinin asıl bu olduğunu, yoksa haberi herkesten önce duyma bahtiyarlığına ermiş bulunduğunu eklemeyi ihmal etmiyor. Çocuk onu — ÇOK BENCİLSİNİZ BAYIM — dedirtmek istediği yangözleriyle süzerek uzaklaşıyor. Bu arada olay yerine gelen ikincisi ilkin dinlenmeyi mi yoksa yorgun argın sormayı mı tercih etmek konusunda kısa bir kararsızlıkla boğuşuyor, (Boğuşuyor evet, çünkü bu ikincisini olay hayli ilgilendirecektir.) sonra tam soluğu kesilirken de sorup soramamanın denenebileceği ele geçmez bu fırsatı değerlendirme isteğine yenilerek — AMA KİM? — soruyor. Hayır çocuk uzaklaşmamıştır. Yalnızca geniş bir kavis çizerek, bu gizgiyi özellikle çağrısının yankılarıyla da derinleştirerek dönmüştür. Bütün amacı, ona, ilk ve en güzel bakmayı becerenin, hem korkusuzca ve cesurca, kim olduğunu yani bu erkekçe işi kendisinin becerdiğini anlatmaktır çevresine. Çevresi, üçüncüsünün tumturaklı bir — AMA NASIL? — sorusunu sorarak yaklaşması ve hiç iğrenmeyen tavırlar takındığını en doğrusu takınmağa hevesli olduğunu, alt dudağını sağa doğru bükerek kanıtlamağa çalışmasıyla hayli kalabalıklaşmıştı. Birincisi, ikincisi ve üçüncüsü çoktan ortak ve fakat bilingsiz figürlerle etrafında dönüyor, bu anlamsız âyini kuruyorlar. Çocuk ve O, âyinin tam ortasında “deviren”le “devrilmiş”i temsil ediyor gibiler. Çocuk elbette katılmıyor, âyinlerle mâyinlerle oralı değil. Bu kez öyle çığırta ve yırtıcı da değil hatta bir dördüncüsüne müjdeleme isteği de taşımayarak, içine, yalnız kendine, bütün neden, niçin ve nasıllarını peşpeşe bir sıra virgülle ayırıp ona, o kelimeye birleştirerek fısıldıyor lâkin soruyor sanırsınız: «Vurmüşlar.» «Açılın pis düzensizler.» bu bir memur. Tabii bunu dördüncüsü sayamayacağız. Çünkü biz hep o sayı sıfatlarıyla bazı durumları tanımlarken, tanımlarımızın kapsamına yalnız “insan” ı almıştık.

Çocuk durmadan kan boşaltıyor. Karnı şişiyor. Birincisi hala eski bir külhanbeği, alışkın gözlerini ayıramıyor ve kimbilir şimdi hangi meydana kendi leşine kargalanıyor. Dudaklarının ucuna bir tükürük geliyor, bir tükürük geliyor, sonra arkasına dönüp usulcana ve usta bir boşalmayla kusuyor.

Ellerini bir türlü ceplerinden çıkarmadığı ve kaç dakikadır aldığı başlangıçtaki tavır tek hareketle olsun bozmadığı ya da değiştirmedeği nede niyle ikincisinin durumu fazla bir açıklama yapmıyor bize. Fakat sanırım bu adam üzülmeği istiyor. Çocuk da şimdi ona karşı “yerdeki” ne değil

İzzet HANİFİ

evet ona karşı bir yumuşaklık duyuyorsa bunu, onun çocuğa birşey sormaması olmasında arayabiliriz. O — AMA KİM? — sorarken çocuk geniş kavisini çizmekle meşguldü bir de gazetelerini çiğnemekle.

Üçüncüsü — «Vurmuşlar memur beğ.»

Memur beğ — «Öyle mi?» Bu “mi” biraz uzun.

İkincisi, durumla şimdi iyiden iyi ilgilenen, önce olayı şöyle bir zihninde sıralayarak buraya kadar vardırıran ve elinde olmayan nedenler ve duygularla artık âyine katılmış bulunan memura, tüm cesaretini toplayarak, o âyin havası içinde ve gırtlığını koparacak sandığımız kocaman yutkunmasından sonra: — «Memur beğ, lütfen çocukları öldürmeyiniz.» söyleniyor. Fakat memur işitmez, memur işümez, memur döner. Birincisi ve üçüncüsü parmaklarıyla çocuğun karnını gösteriyor, bunun dönmelerine engel olmaması için, önceden gereken tedbirleri alarak mümkün olduğunca aynı anda ellerini kaldırmaya, yumrukları arasından işaret parmaklarını seçmeğe, dikkat ederek çocuğun karnına doğru yöneliyorlar. Çocuk bu sefer karnını tutup bastırarak çömeliyor ve “yerdeki” nin gömleğine bulaşmış kana bir eliyle dokunmak sonra kanlı parmaklarıyla suratını ve kendi gömleğini boyamak, ah, nasıl da istiyor. Gariptir, ayakta, dönenler arasında “dönme”lerinden başka bir ortak yan yok. Ama bir ilgi var “yerdeki” yle çocuk arasında. Çocuğun parmakları, yüzü ve gömleğiyle, “yerdeki” nin kanı arasında. Bunu öbürleri hakkında kesin olarak belgeleyebilecek yeterli kanıtlara sahipsek de yalnız ikincisi için bu kesinliği söyleyemiyoruz nedense. Nolacak bilmiyoruz. İkincisi tuhaf bir adam. Acaip bir ilgi mi kurulacak “yerdeki” yle arasında? Yoksa olay yerine geliyor, gibi gelmesi, olaya özellikle eğiliyor, gibi görünmesi, — AMA KİM? — sorusunun çocuk tarafından işitilmiş bulunması, bizi yanıltan olgular mıdır?

VURULMUŞ VURULMUŞ ALNINA YAPIŞMIŞ SAÇLARI
VURULMUŞ VURULMUŞ BOYAYIVERMİŞ TAŞLARI
BİZ «O» NUN İNSAN ARKADAŞLARI
DÖNÜP DÖVÜNMEYE GELDİK
BAŞINDA ÇOCUĞU BULDUK
BİZ «O» NUN İNSAN ARKADAŞLARI
YAŞAMIMIZDAN KOVULDUK
NABZI ATMIYOR KIMILDAMIYOR
VURULMUŞ MU GÖZLERİMİZ Mİ ALDANIYOR
«O» MU TAŞLAR MI KANIYOR
BAŞINDA ÇOCUĞU BULDUK
YAŞAMIMIZDAN KOVULDUK

Bu artık herkesin ve belki gazetelerin bile —çocuk hariç— yüreklerinde yuvarlana yuvarlana kayıp gidiveren bir top ateş gibi söylemeyi kurduğu fakat hiçbir vakit iki ucunu birleştirerek üzerinde ortaklık sağlayamadıkları ağıttır. Tek tek

birincisi, ikincisi, üçüncüsü ve hatta memur öyle muhtaçtılar ki. Öyle ölgün ve çaresiz, boyunlarından doğru sırtlarına ve daha aşağılara kayan teri, uyandırdığı o geçimsiz ve kahreden kaşın-tıya, bu büyük azaba rağmen silmekten, bastırmaktan aciz, ancak herbiri tek tek ve bir diğerine hissettirmemeğe çalışarak, göğüslerini içeri doğru çekip, sırtlarının fanilalarına bir iyice yapışmasını ve biraz olsun kaşıntılarını gidermesini sağlıyor, birgün burdan ayrılınca yataklarında, zevcelerinin yanında sırt-larını istedikleri zaman ve istedikleri kadar kaşıtabilecekleri mutlu gelecekler tasarlıyorlardı. Ve çocuk işte sabrın, işte da-yanmanın ve işte sağlam bir direnmenin kuşağı:

«Ne yani» diyor

«Vurmuşlar, ama öldürmüş değiller

Vurmuşlar, ama kurtulmuş değiller

Lütfen git, kardeşlerimizi vurma zulüm

Çünkü kaybetmiş olmaktır

Vurulmuş olmak değildir ölüm»

Ve bir korkak olduğunu, bir inanmış adam, olmadığını an-lıyoruz ikincisinin tez geçmeden. Çünkü olayla, “yerdeki” yle acıkmışlığı arasında bir özümleme yapmağa, gevş getirmeğe başlıyor ve “yerdeki” ni gözleri, alnı, yumrukları ve şiiirleriyle sömürüyor. Böylece git gide semirip insansızlaşıyor.

«Bütün bunlar âdet yerini bulsun diye?» «Bütün bunlar âdet yerini bulsun diye» bağılıyor ve fırlıyor çömelikliğinden çevresine çocuk. Hırçın ve dişleri kenetli, küçük elleriyle çı-ırıyor kocaman gövdelerini birincisinin, ikincisinin, üçüncüsü-nün, emirlerinin. Yırtıyor onları. Saldırıyor âyinlerinin kısa ara-lıklarına çarparak ayaklarını. Durumlarını sarsıyor. Kollarını iki yanında yere paralel olarak açıp dönüyor, dönüyor ve dö-nerken bu uğursuz sârâyı sırasıyla hepsine bulaştırıyor, hep-sini bununla aşılacak aşkıyla kıvrıyor. Artık karnı başını almış yürüyor, şişiyor. Aldırdığı yok. Ah, dişlerini bir sökebil-se bir aralayabilse ve herkesi ağzına aldıktan sonra yeniden aynı hızla, aynı güçle kenetleyebilseydi. Gövdesinin organlarını beyninin mi yüreğinin mi merkezinden yönetiyordu, ne önemi var? Sanki insan başına buyruk muydu, insan özgür müydü? Sahi insanı kim öl-dü-re-bi-lir-di?

Onlar bir geniş şemsiye gibi açılmışlardı, çocuk şekere sal-dıran karıncalar gibi toplanmıştı çevreye. “yerdeki” nin oluşturu-duğu herşeye o hakimdi şimdi. «Vurmuşlar, vurmuşlar.» Kim-seyi dinlediği yok, ekmek parası ne, biliyor artık ve gazeteleri çığneyerek bağılıyor. Birincisi bunu duyunca sıvışıyor. İkincisi bunu görünce sıvışıyor. Üçüncüsü bunu anlayınca sıvışıyor. Ve memur, tabancası daha sıcak, çocuk “yerdeki” nin yanında o da sıcak. Çocuk ölü ama şimdi yasa var: «Lütfen çocukları öldür-meyiniz...»